

'Libertad'

Mijn ouders waren jonge intellectuelen, leefden in tijden van revoluties en dictaturen in de jaren '60. Hij was jood, zij katholiek, ze braken met de strakke banden van hun geloof. Ze vochten zich vrij van hun knellende kerken.

Mijn moeder nam deel aan lange vergaderingen, mijn vader trainde als Vrijheidstrijder. Hij zou de arts zijn van een gewapende guerrilla groep. Wij zouden opgroeien in een bevrijd land.

Mijn vader trok met zijn groep naar de bergen in Noord Argentinië, vastbesloten zijn volk haar Vrijheid te brengen. De bevrijders zochten contact met de inheemsen, ze legden uit dat er een revolutie moest komen, maar de inheemsen zagen hen aan als arrogante stadsjongens die ze kwamen vertellen wat goed voor ze was. Hun vrijheidsbeeld was anders dan die van mijn vader, hun angst om gebruikt te worden leidde hen in hun keus om niet mee te doen. Mijn vader belandde in de gevangenis en daar zocht ik hem op. Tussen de betonnen muren en tralies vertelde hij me over een wereld van vrije mensen, keuzes en kansen. Hoe we later samen zouden zwemmen in zee. Ik voelde zijn innerlijke vrijheid en ook ik voelde me vrij.

Toen hij vrij kwam, was de gevangenis bij hem naar binnen gekropen. Niet meer tralies waren zijn gevangenis maar de angst die zich meester had gemaakt van zijn ziel. Langzaam overwon hij zijn angst en maakte zich vrij. We zwommen, samen, één keer, voldoende om te hunkeren naar meer vrije momenten. En ze kwamen, vrijheid kwam in Argentinië. Toenemende chaos ook. Iedereen wist het beter, wees naar elkaar beschuldigend, collectieve trauma's en angsten waren nog niet overwonnen.

Mijn vader werd ontvoerd toen er een nieuwe staatsgreep kwam. In de geschiedenisboeken staat mijn vader genoemd als een vrijheidsstrijder. Voor de militairen was hij een 'terrorist'. Van mijn vader leerde ik dat vrijheid bevochten en beschermd dient te worden, in jezelf maar ook als groep.

Levend hier, als dochter van een vrijheidstrijder/terrorist, kom ik er achter dat het bevechten van 'Vrijheid' niet genoeg is. Vrijheid vorm je dagelijks en koester je opdat het niet wegglipt tussen de vingers van de gewende en tevreden hand.

Mijn vader's brieven uit de gevangenis leidden me naar een vrije horizon.. Op weg naar die horizon ontmoet ik anderen, en we lopen en leven samen. Ik leer verschillende opvattingen over vrijheid, verschillende horizonnen doemen op. Voorzichtig wil ik zijn, opdat ik anderen niet in de weg loop en zij mij niet. Maar wat als mijn reisgenoten anderen religieuze of ideologische kaders kiezen dan ik? Kunnen we nog samen lopen? Wat doe ik, als westerse zelfverklaarde vrijgeest?

Ondertussen kijk ik naar het journaal, lees de krant en vraag ik me af wat er van waar is. Onze leiders spreken voortdurend angst uit en vertellen me verschillen tussen ons te wantrouwen. Ik voel me onvrij. Ik herinner me mijn vader en zapp door, honger naar waarheid, zodat ik in vrijheid mijn mening kan vormen. Ik leerde van mijn vader dat vrijheid niet bestaat anders dan in binding met elkaar. Maar hoe in binding te staan als angst er

tussen staat? Angst ontnemt ons het zicht op onze kaders, verschuift ze. Angst grijpt zijn kans en ontnemt ons de vrijheid. Aan mijn muur hangt een schilderij, gemaakt ter viering van 5 mei in een kerk in Rotterdam. Daarin is vrijheid kwetsbaar afgebeeld, onwerkelijke wezens staan beschermend om haar heen. Ze zijn verschillend van elkaar maar beschermen samen één vrijheid. Zo is het maar net. Laten we allen, hoe verschillend ook en zonder angst, onze vrijheid vieren, dagelijks, als elk dag ware 5 mei.

Alejandra Slutzky

Bijdrage schrijfwedstrijd 'Stop de Vrijheid', Trouw, april 2011